

גברים מנהלים בתוך הראש שלהם סטטיסטיקות: עם כמה נשים שכבתי, באיזה גיל זיינתי בפעם הראשונה, כמה חברות היו לי? ומשום מה הגברים או לפחות חלק גדול מהם מייחסים חשיבות גדולה לסטטיסטיקות הפנימיות האלה, לכן הנתונים עוברים לפעמים שיפוץ ועדכון: מזמזם קל מתווסף לרשימת הזיונים, בחורה שיצאו אתה שבוע בלי לגעת בה בכלל הופכת פתאום לאקסית. ולמרות שלרוב הרמייה הפנימית הזאת מתבצעת מתוך מודעות עצמית מוחלטת, היא בכל זאת נותנת איזה סוג מוזר של נחמה".

והסטטיסטיקות האלה, אין להן שום משמעות, אתה מבין אותי? זה לא אומר כלום. תיקח לדוגמה שני גברים, מר א' ומר ב'. א' פגש את אשתו, את אהבת חייו בגיל 16. אשתו של א' היא אלילה אמיתית, חכמה ומקסימה, יפה וחתיכה, כל גבר שפוי בדעתו רוצה אותה וא' לעולם לא יבגוד בה, גם אחרי עשרים שנה המין נפלא. לעומת זאת ב' לא חווה מערכת יחסים עם אישה מעולם. הוא הולך לזונות. הפעם הראשונה שלו היתה עם זונה וכך תהיה גם הפעם האחרונה. הוא מעולם לא פיתה אישה, מעולם לא גרם לאישה הנאה, אין לו מושג איך לגעת באישה כי הוא אף פעם לא קיבל פידבק, מעולם לא היה עם אישה שרצתה אותו בעצם. וכשיסכמו את החיים של שניהם בסעיף עם כמה נשים שכבת, אצל א' תהיה אישה אחת. אצל ב' אולי אלף ואולי יותר, הכול שאלה של כסף. אבל זה דווקא א' שחווה חיי מין מצוינים, וזה ב' שבעצם לא יודע כלום. אפשר בעצם להגיד שהוא מת בתול".

"אבל אתה לא חושב שלב' יש בכל זאת איזשהו יתרון? יש בטח הרבה התרגשות בלפגוש כל פעם זונה אחרת, גם אם אתה לא יודע כלום. וא', גם אם המין מצוין, אל תגיד לי שאחרי עשרים שנה הוא מרגיש בכל פעם עם אשתו את ההתרגשות של להיות עם אישה חדשה בפעם הראשונה. חוץ מזה, איך הוא יודע שזה כל כך טוב אם אין לו בסיס להשוואה? הרי חוץ מאשתו הוא לא מכיר כלום!" "בסדר, אני לא מנסה לשכנע אותך להתחתן עם האישה הראשונה שאתה פוגש".

"ואתה כל כך בטוח שגבר לא יכול לגרום הנאה לזונה? מה, לא ראית 'אישה יפה'?" "תעזוב אותך, אולי זה קורה פעם במיליון. הרי אם האישה היתה רוצה אותך, היא לא היתה לוקחת כסף, נכון? וריצ'רד גיר זה לא דוגמה, מר א' בדוגמה שלי הוא לא ריצ'רד גיר. אם הוא היה כזה גבר, הוא לא היה הופך ללקוח נצחי של זונות".

הדיאלוגים המשונים האלה התנהלו בתוך הראש של אייל מסיבה פשוטה: אייל היה מר א'. בעצם, הוא היה במצב קצת יותר גרוע ממר א' כי את אשתו, האישה היחידה שאתה שכב, הוא פגש רק בגיל 21, אחרי הצבא. הוא היה כמובן אינטליגנטי מספיק כדי לדעת שהקולות המציקים האלה בתוך הראש שלו מעידים על בעיה. אולי לא בעיה חמורה, אבל בכל זאת — בעיה. הסטטיסטיקה הזאת הציקה לו.

בגיל שלושים וארבע הוא נראה נפלא. הוא היה סמנכ"ל שיווק בחברת סטארט אפ, גבר חכם ומצליח, והוא ידע שאם היה מנסה את כוחו בשוק הבשר היה נוחל הצלחה כבירה. לא היה צריך לנחש, הוא קיבל הרבה מבטים, רמיזות וגם הצעות ממש. אבל הוא אהב את אשתו גלית אהבה עזה, חיי הנישואין היו נפלאים, היה להם ילד בן שלוש ועמדה להיוולד גם בת וכמובן שלא עלה בדעתו להתגרש מגלית וגם לבגוד בה נראה לו רעיון מזעזע. כל דבר בעתו, הוא אמר לעצמו, אם אני אדפוק את חיי המשפחה הנפלאים שלי בגיל שלושים וארבע, זה לא יחזיר אותי לגיל עשרים. ובכל זאת, הפאק הזה ברזומה שלו הציק לו".

"תולי, אתה יוצא כבר מהמקלחת?" גלית התחילה לקרוא לו 'תולי' מהיום הראשון שהם נפגשו כי הוא היה בתול. אייל הזהיר אותה שהיא צפויה להוצאה להורג אם תגלה למישהו את מקור הכינוי. הרבה חברים שאלו את אייל מה מקור השם הזה והוא ענה במשיכת כתפיים — תשאלו את גלית".

"נו ראבק תולי, אתה כבר כמעט חצי שעה כאן." זה קרה לו הרבה, הרהורים במקלחת, מקלחת ארוכה מדי, מה יהיה עם הכנרת, מה יהיה עם הילד, ככה אי אפשר להספיק כלום".

"תולי?"

עכשיו הקול שלה הגיע אליו ממרחק של בערך שני סנטימטר. הוא סגר את המים, פקח עיניים ופתח את הדלת של המקלחון.

"את נורא סקסית כשאת כועסת". זו היתה האמת לאמיתה, תמיד היא היתה סקסית, היה לה אגן רחב ומותניים צרות וחזה כבד, אבל כשהיה לה רצח בעיניים היה בה משהו כובש לחלוטין. היא היתה מבוגרת ממנו בשנתיים, עלתה מרומניה בגיל שש ועדיין דיברה עם הוריה את השפה. ממש במרכז הגב המלכותי שלה היה קעקוע של קובייה הונגרית וכשאייל שאל למה לא קובייה רומנית היא אמרה שביקשה לצייר ממליגה, אבל אף אחד לא ידע איך מציירים את זה. היו לה פנים אובליות ארוכות והיא נראתה קצת כמו נדיה קומנצ'י, רק שהעיניים שלה היו יותר ארוכות ויפות. השער שלה היה חלק וארוך עד הכתפיים שהיה אסוף כמעט תמיד בצמה קצרה וחמודה בצורת מניפה. היה לגלית קול שקט ויציב ששיקף את השלווה הפנימית שלה, ובעתות לחץ אנשים היו מקשיבים לה למרות שלא היה לה קול חזק בכלל והיא לא צעקה כמעט אף פעם. בפעמים הספורות שהיא כן חטפה קריזה וצרחתה האפקט היה מעורר חלחלה".

"כוס אמק אייל, אתה מעצבן אותי עם ההערות האלה".

"כן כן, את צודקת, הערה רעה מאוד, אני חוזר בי".

"יאללה צא מכאן כבר ותעזור לי, אני בחודש חמישי, זוכר?"

"כן, אני יוצא".

הוא הביט בדלתות הזכוכית אפופות האדים של המקלחון. הם קנו את המקלחון הזה כששיפצו את הדירה, לפני ארבע שנים. הם נורא רצו חדר אמבטיה נוח ואלגנטי, החדר הקודם היה עם ריצוף עתיק כזה בן יותר מעשרים שנה, כגילו של הבניין והיה שם מקלחון 70 ס"מ על 70, אייל עם הכתפיים הרחבות שלו בקושי היה מצליח להסתבן שם.

"תולי, מה קורה לך היום?"

"אני יוצא, אני יוצא".

מה יהיה כשהיו שני ילדים? הוא באמת הולך לעשות את זה היום? הוא ידע שזו תהיה ההזדמנות שלו, ישיבה בחיפה עד חצות, אולי יותר מאוחר, זה היה מאוד סביר להישאר ללון שם ולחזור על הבוקר, אולי היה נשאר ללון גם לולא התכנית הבוגדנית שלו והיא הבינה, הבינה לגמרי, איזה אישה שפויה עם ילד בן שלוש ובחודש חמישי רוצה לאבד את בעלה בתאונת דרכים?"

"יוו תולי, מה יהיה אתך היום? אתה ממש לא שם לב למה שאתה עושה". "מה?" הוא הסתכל לכיוון שלה, המגבת שלו היתה מונחת כסמרטוט על השטיחון, בקבוק שמפו נפל מחוץ למקלחת ותכולתו נשפכה לאיטה על הרצפה. "כוס אמק, אל תנקי את זה, סיירת האשפה נכנסת לפעולה ומיד".

"היית מת שאני אנקה את זה. אתה יודע שכבר עשרים לשמונה?"

"וואוו, בר עוד לא התעורר נכון? אני צריך לצאת עוד שלוש דקות כדי להספיק להקפיץ אותו לגן ולהגיע לפוגו בזמן".

חברת פוגו בע"מ היתה חברת ההייטק עם השם הכי מגוחך בתעשייה. מקס היזם נתן לאייל הרצאה שלמה על כך שהפוגו, אותו דג יפני ערב לחיך אך קטלני הוא מאכל מסוכן כל כך, ועם זאת, טיפול זהיר ונכון הופך אותו למעדן אלוהי – ממש כמו סטארט-אפ, שרוב סיכוייו לגמור בפח האשפה העולה על גדותיו של סטארט-אפים שכשלו, אבל טיפול נכון יכול להפוך אותו להצלחה ענקית ואת כל מנהליו למיליונרים. אייל חשב שזה הכול חארטה, מקס פשוט חשב שזה שם מגניב והעובדים כינו את החברה בחיבה מסוימת 'אבו נאפחה'. חברת פוגו פיתחה תוכנה שמנתחת את הקול האנושי. על פי הקלטה של אדם מדבר, התוכנה היתה אמורה לזהות האם הוא דובר אמת או משקר, האם הוא במתח, האם הוא נהנה או סובל וכו'. היו כבר ניסיונות לפתח תוכנות דומות, אבל האלגוריתמים של מקס היו מהפכניים והם הקדימו את כל המתחרים שלהם. האפליקציות היו כמובן אין סופיות, בהקלטת היריב במשא ומתן כדי לזהות את נקודות התורפה שלו ולדעת האם הוא מנסה לרמות אותך, בחקירות משטרה ועוד אינספור אפשרויות. החברה ישבה בקומה רביעית בבית זכוכית אלגנטי בן חמש קומות באזור ההייטק של הרצליה פיתוח. היו בה עשרים וחמישה עובדים והיא היתה קרובה עכשיו הרבה יותר למעשה ידיו המסוכן של טבח רשולן מלמעדן משובח כי הכסף הלך להיגמר – השוק רק התחיל להתאושש מההתרסקות של בועת הסאב פריים והמשקיעים חשבו הרבה מאוד זמן לפני שהם חתמו על הצ'קים אם בכלל.

אייל עשה כבר סיבוב אחד בסטארט-אפ שצמח לממדים מבהילים בתקופה שלפני התפוצצות בועת האינטרנט של שנת אלפיים וקמל אתה. לחברה קראו Cream על שם אותה להקה מיתולוגית שעשתה רק תקליט אחד. אולי שם של להקה שהתפרקה מהר כל כך בעיקר בגלל שלא היה חדר בעולם שיכול להכיל את האגו של חברי הלהקה היה בחירה אומללה. החברה עסקה, איך לא, באינטרנט, וכיאה לחברה עם שם יומרני שכזה, היא אכן היתה קשורה לרוק'נרול. היא אפשרה לאנשים שונים להיפגש באינטרנט ולעשות ביחד מוזיקה. הכוונה לא היתה שממש יפיקו תקליטים באתר של החברה, אבל הכוונות היו בהחלט מקצועיות. מתופף מברזיל יכול לעבוד עם גיטריסט מאנגליה וזמר איטלקי, כל אחד מוסיף את החלק שלו תוך שימוש בפלטפורמה הדי מגוונת של החברה, לא בכלים המקוריים שלהם. אפשר היה להרים סקיצה לא רעה בכלל, מעין הצהרת כוונות שההמשך שלה היה אמור להיות מבוצע בכלים אחרים, הכלים של העולם האמיתי. זה היה הרבה לפני התקופה שמהפכות שהפילו משטרים צמחו מהאינטרנט. הרעיון שמוזיקאים מפינות שונות בעולם ייפגשו בעולם הווירטואלי ויקימו הרכב מנצח נראה מסעיר לחלוטין. היו שמועות על שמות גדולים בעולם הרוק'נרול שהשקיעו בחברה למרות שלא פורסמה אף הודעה רשמית בעניין, שמועות על אלטון ג'ון, פיטר האמיל. מה שכן היה ודאי ורשמי זה שהחברה הגיעה בשיאה לשווי של בערך מאתיים מיליון דולר על הנייר, מה שאמר שעל הנייר, לאייל היו בגיל עשרים וחמש בערך מיליון דולר. היתה לו גם משכורת טובה כמעט כמו היום ומאזדה לנטיס כמו לכל הייטקיסט טוב באותה תקופה. אייל היה אז במחלקת פיתוח עסקים, עדיין לא סמנכ"ל, רק אחד מעוד שלושה שכפופים לסמנכ"ל פיתוח עסקים ואסטרטגיה, והיה לו משרד בקומה הארבעים של המגדל העגול בעזריאלי, שם שכרה החברה קומה שלמה בעלות מטורפת, שבדיעבד ברור שתרמה למותה בטרם עת של Cream. אייל ושני חבריו הזוטרים לפיתוח עסקים נהגו לשבת על כוס קפה או אפילו על כוס וויסקי אם השעה היתה מספיק מאוחרת, להביט בנוף המהפנט של התנועה הבלתי פוסקת באיילון ומגדלי רמת גן ולחלום על עסקים גדולים וכסף גדול, ושני חבריו שהיו רווקים, גם על דוגמניות העל שהכסף הזה ישיג להם. זו היתה תקופה מטורפת, תקופה שבה יזמים ישראלים שקיבלו הצעה של מאתיים מיליון דולר בשביל חברות שאחרי שנה נמחקו מהעולם, סירבו בטענה שפחות ממיליארד דולר זה לא כסף. זיו, מנכ"ל החברה, תלפיון מבריק בשנות השלושים המוקדמות לחייו, אהב לכנס את קציני המטה כמו שהוא נהג לקרוא להם ולדון בכל מיני תיאוריות. תיאוריות על התפתחות האינטרנט, תיאוריות על הנעת אנשים כדי שיציעו קדימה את החברה, תיאוריות פוליטיות – הכול נדון ברצינות רבה ותוך הרגשה שכל מילה שנאמרת שם בקומה הארבעים היא בעלת חשיבות אמיתית בעולם הזה".

בקרב הולך לקום פה מזרח תיכון חדש, חסר גבולות, המזרח התיכון של פרס, " הוא אמר חודשיים בערך לפני הכישלון הקטסטרופלי של קמפ דייוויד. "אתם לא יודעים איזה כלכלות מדהימות מתפתחות במפרץ, יש שם הרים של כסף שמחפש פרויקטים. כמובן שרוב הכסף הזה ילך למדינות ערב שגם הן תופסות תאוצה, מדינות ערב הגדולות הן הסין של נסיכויות הנפט הקטנות, אבל אנחנו גם נוכל לזכות בנתח אם נתנהג בחוכמה. אני רואה פרויקטים משותפים שממומנים על ידי קטאר או דובאי ומבוצעים במצריים, יהיו כאן הזדמנויות ענקיות בלי ספק, אני כבר בודק את האפשרות להקים חברה קטנה שתייצג את האינטרסים שלנו בדובאי." כולם הנהנו בהתלהבות.

נרקמו מסביבו סיפורים, מהסוג שנרקמים אולי סביב לוחמים אגדיים או מנהיגים גדולים. אמרו שיש לו זיכרון מושלם, שהוא זוכר כל מילה שנאמרת בכל פגישה עסקית. שיש לו שלפוחית שתן מברזל שמאפשרת לו לשבת שעות ואף ימים בפגישה (אם מדובר בפגישה עם סינים או יפאנים למשל) מבלי לעזוב את חדר הישיבות. היו אפילו כאלה שדיברו על יכולות טלפתיות שאפשרו לו למשל לדעת מה כדאי להגיד למשקיעים שהזרימו עשרות מיליוני דולרים לחברה והביאו אותה לשוויה המופרז. והיו כמובן השמועות בנושא המיני.

זיו היה מכוער למדי אבל כולם היו בטוחים שיש לו רומן עם המזכירה היפהפייה שלו. בכל פעם שהדלת נסגרה מאחוריו והמזכירה לא נראתה בסביבה, אפילו אם כולם ידעו שהיא לא הגיעה היום או שהיא יצאה לארוחת צהריים, נפוצה שמועה זמנית על האורגיה שמתרחשת בפנים. היתה אפילו שמועה די מכוערת מהסוג שמתפתח רק בסביבות עבודה גבריות ברובן. אמרו שהוא מנסה כל בחורה חדשה שמגיעה לעבודה, אבל לא מנסה במובן של כופה את עצמו, הן פשוט נופלות שדודות לרגליו. לא ברור אם אנשים באמת האמינו לשמועות האלה, אבל היה ברור לכולם שזיו פועל בעולם אחר, עולם של יצורי על שאין שום כללים שחלים עליהם. 'הוא פועל מחוץ לספקטרום' היה ביטוי חביב במיוחד על סמנכ"ל פיתוח העסקים, ובקומה הארבעים של מגדל עזריאלי כשהמיליארדים נראו קרובים מתמיד, זה נשמע מאוד אינטליגנטי.

לחברת Cream היו בשנת אלפיים כמאה עובדים, שלושים מהם עבדו בסניף של החברה בארצות הברית. עובדי החברה נסעו לארה"ב וגם לאירופה תמיד במחלקת עסקים, אכלו ארוחות עם לקוחות ומשקיעים פוטנציאליים בקרן ותפוח זהב ושאר מסעדות הפאר של אותה התקופה שחלק גדול מהן נסגר זמן לא רב לאחר מכן. הכסף נשרף כקוצים ביום שרב. היו אפילו אנשים שהתריעו על ה־ Burn rate המטורף של החברה, והיו אפילו בדיחות על הנושא. הבעיה היתה שאף אחד לא לקח את הבדיחות ברצינות, לכולם היה ברור בעצם שהם נכנסו לעולם שבו אין טעויות ואין כישלונות. כולם היו בטוחים שהמיליארדים מעבר לפינה (על אקזיט של פחות ממיליארד דולר אף אחד לא העז לדבר). שלושה חודשים אחרי שפרצה אינתיפאדת אל אקצה אייל וכמוהו רוב עובדי החברה קיבלו מכתבי פיטורין. הכסף שנשפך מהחברה כנהר גועש פשוט נגמר, ההכנסות היו כל כך זניחות עד שאף אחד לא ידע בדיוק את הנתון המביש והמשקיעים לא היו מוכנים להכניס עוד גרוש לחברה. עשרת העובדים שנשארו עברו למבנה עלוב שנראה קצת כמו מוסך באזור.

חצי שנה נוספת של גסיסה עברה על החברה עד שנסגרה סופית. אייל שמר עוד על קשר עם זיו במשך כמה שנים ונפגש איתו פעם אחת בבית בנווה צדק שזיו עוד הספיק לקנות לפני שהעסק התפוצץ – ההשקעה הכי טובה שהוא עשה בחיים שלו.

זיו עמד כבר בראש חברה חדשה שעסקה בפיתוח תוכנה פיננסית שהיתה אמורה לעזור לחברות לנתח את הביצועים העסקיים שלהם בכל מיני חתכים, למשל בחתכים אזוריים, ולנסות לבדוק מה הרווחיות האמיתית של אותו אזור, לא זו המוצגת בדוחות הרווח והפסד החשבונאים. עד כמה שאייל ידע, מהחברה הזאת לא יצא יותר מדי.

זיו שאחרי Cream נראה קצת כמו בן אדם בהלם קרב. הוא דיבר הרבה על הצורך לשמור על פרופורציות, על הצניעות שאבדה ואתה כל קשר למציאות. אבל עכשיו הוא נראה כאדם שאיבד את כל ביטחונו העצמי. כשאייל התבונן בו הוא נזכר בכל אותן שמועות מטורפות שנרקמו סביבו בימי התהילה בעזריאלי, הניגוד בין השמועות האלה לבין האיש השפוף שישב מולו, היה אולי ההמחשה הטובה ביותר לכך שמה שהפך למובן מאליו בשנת אלפיים היה מופרך לחלוטין.